

Če se tisti oče ni zmotil nad svojim sinom, ali se moram jaz nad Miklovim Tončkom ?

»Bomo videli no !« pravite vi. »Tako brž pa ne verjamemo — ne !«

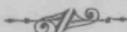
Tudi prav ! Povem vam pa, da bo šel Miklov Tonček jeseni v mestne šole. Bog mu je dal zelo dobro glavo ; zato tudi dobro vem, da se bo pridno učil. Zlasti ga veseli petje in glasba. Vem, da ga bo ta reč tudi v mestu veselila. Takole čez kakih pet najst, dvajset let bomo pa brali v časopisih o Tončkovi slavi, in naša domovina bo ponosna na svojega sina.

»Mhm ! Bomo videli no !« pravite vi.

Čez dvajset let bom pa povedal, ali sem se zmotil ali ne, če bom še živ. Pa mislím, da se ne bom zmotil. Ali kaj stavite ?

»Stavimo ! En pehar lešnikov !«

Že prav. Velja ! Ne pozabite !

Cvetos :

Solnčku.

Oj, posveči,
zlač solnce,
zopeč enkrat
sem črez hólme !

Težko vse te
pričakuje,
saj brez tebe
vse žaluje.

Vse je pušlo,
dolgočasno,
ti pa svečlo
si in jasno.

Oj pokazi
gorko lice,
razveseli
reve - pfice !

In ogrej jih,
da zapele
pesmi bodo
nam vesele.

Ž njimi mi se
oglasimo,
tebe, solnček,
proslavimo.

